

čakovali predstave. Ali lesene punčke ni od nikoder. Občinstvo se je jelo dolgočasiti, zato so konji najprej malo zaplesali.

Kar zažrmi po pozorišču glasen pozdrav. Po vrvi ob peči stopica po taktu godbe lesena punčka. Par pohodov semintja, pa je zadostovalo.

V drugič se prikaže z zamorčkom na hrbtu. Sedaj se je pa že tako gibko obračala na vrvi, da je nekaterim kar sapo zapiralo. Ko pa je konečno s prav elegantnim skokom skočila z vrvi, tedaj pa je zažrmelo po pozorišču in pohvale ni hotelo biti konca.

»Kako more biti vendar tako predrzna,« reče zavistno porcelanska punčka. A lesenka ji ni ostala dolžna odgovora, ampak jo zavrne:

»Četudi padem, se mi ne zgodi nič hudega; poberem se in zopet lahko splezam po vrvi — ker nisem porcelanasta, razumeš, sestra?«

L. Koželj.

Prvič na konju.

Francek! Francek! — Francek!« — Večajeva mama je klicala, toda Francka ni bilo od nikoder. Vedela je, da se je moral kam oddaljiti. Saj se je odzval drugače vedno takoj na prvi klic in je pritekkel vprašat, kaj mama želi. A danes! Ni ga bilo nikjer in mama ga je iskala s skrbnim očesom okrog hiše in po vrtu.

Večajev Francek je bil deček sedmih let. Pričel je letos obiskovati vaško šolo. Bil je priden ter nardarjen otrok, in gospod učitelj ga je bil prav vesel ter ga je večkrat pohvalil. Posebno veselje je imel Francek nad konji in je živo gledal vselej te lepe živali, kadar jih je srečal na cesti. Zaničljivo je vrgel v kot lesenega konja, ki mu ga je bil kupil lansko leto stric, in je pravil, da bi imel rad živega konja, ki zna tako lepó teči. Sédel bi nanj in zdirjal z njim kot blisk po cesti. To bi bilo veselje, to bi ga zavidali njegovi tovariši!

Sosed Bernot je šel zjutraj v semenj in je pri-
gnal domov iz trga rdečo kobilo in mlado žrebe. To
vam je bilo nekaj za Francka! Popustil je lesene
igračke na vrtu in tekel k Bernotovim takoj, ko je
bil ugledal lepe živali. In kako jih je gledal! Sukal
se je okrog mladega žrebička in bil je že toliko
pogumen, da ga je potapljal po vratu. Oj, kaj, ko
bi bil ta konjiček njegov!

Bernotov ata je pa uganil dečkove misli in mu
hotel narediti malo veselja.

»Kaj, ali bi rad jahal, Francek?« je vprašal
fantka in ga smeje se pogledal. — Francek skoro ni
mogel verjeti, da čuje te besede. Stal je z odprtimi
ustmi in je gledal sedaj Bernota, sedaj zopet žrebička.

Bernotov ata pa je prijel Francka z obema
rokama pod pazduho in ga posadil rahlo na mladega
konjiča. Začudeno se je ogledaval Francek v tem
novem stanju in lice mu je žarelo veselja. Prijel se
je žrebeta za črno grivo in ga veselo pognal:

»Hi, konjiček, hi!« In žrebe je poskočilo res
par korakov in Francku se je zdelo, da je vojak, o
katerih je tako rad pripovedoval stari dedek.

Tedaj pa se začuje izza vošla materin glas, ki
je klical Francka. Francek pa kar ni mogel s konjiča:
želel je, da ga vidijo tudi njegova mama. Glasno je
zavriskal. Mama je spoznala Franckov glas in je
stopila bližje.

»Glej ga, glej, zmazka, kam se ti spravi?« je
rekla mati bolj v začudenju kot v nevolji, ko je za-
gledala jezdeca. Francek je pa sedel kakor pribit na
konju in je gledal mamico, češ: »Ali me vidite?«

Bernot je nato posadil Francka zopet na tla.
Francek se je le težko ločil od zalega žrebička. Hitel
je domov z mamico in še dolgo ni mogel pozabiti,
kako je prvič jahal živahnega konjiča.

A. Šavelj.

